

CHRISTOPHORI
BESOLDI, J.C. ET
ANTECESSORIS
Tubingensis,

SPICILEGIA POLITICO-
Juridica,

DE LEGATIS, (2) DE SESSIONIS
præcedentiâ, ac item (3) De Pacis Jure:
(4) deq; Arcanis Rerumpu-
blicarum.

ARGENTORATI,

Impensis Heredum LAZARI ZETZNERI,

Anno Christi, M. D C. XXIV.

DISSERTATIONIS POLITICO-JURIDICAE I.

De Legatis, eorumque Jure,

CAPUT I.

*Prolegomena de antiquitate, necessitate,
& utilitate Legationis.*

Eritò Aristoteles suæ ætatis Leguleios, ac Juris Professo-
res reprehendit; utpotè qui *περὶ τῶν συναδικαγμάτων*,
& de formulis, quæ privatas hominum actiones respi-
ciunt, ad ravim & nauseam usque disputarent: ea verò,
quæ ad totius Reipublicæ administrationem, & com-
moda spectant, quasi pro derelicto haberent. Sanè & hoc seculo no-
stro multi inveniuntur, qui in componendis ac dirimendis contro-
versijs privatorum, magno rei familiaris compendio versantur; pau-
ci, qui de Republicâ rectè instituendâ suscipiunt cogitationem. Ac
certè condonanda illis hæcce negligentia esset, si non etiam inveni-
rentur, qui studia, quæ huc conducunt, summo conatu impedirent; &
id quod vulgò dici solet, in usu haberent: Ars nulla oforem habet, nisi
ignorantem. Verùm non hæc impedire me possunt, quin ego nunc de
materiâ quadam politicâ institutam tractationem; nempe de Legatis,
eorumque Jure: quæ quidem aded illustris & utilis visa fuit haud pau-
cis, ut nullâ ferè de materiâ aliâ tot reperiantur, qui scripserint ex
professo. Quippè jam olim, de Legationibus aliquid commentatus
est Crates Atheniensis, Diogene Laërtio teste. Demetrius item Pha-
leræus, Plato, & Diotimus, in eodem quoque versati sunt argumen-
to; quod ex eodem Laërtio, Strabone, & Athenæo cognosci potest.
Multa passim de Legationibus Demosthenes & Æschines habent.
Extant Eclogæ, seu fragmenta, aut excerpta de Legationibus, ex Po-
lybio, alijsque Historicis Græcis, tam extantibus, quàm amissis; quæ
Ursinus, Casaubonus, & Hæschelius ediderunt, rarum prudentiæ Po-
liticæ Thesaurum continentes. Estque Titulus æquè in Codice, ac
Digestis, de Legationibus, singularis. Sunt non pauci Jurisconsulti,

DISSERTATIONIS POLITICO-JURIDICAE III.

DE PACE PACISQUE JURE.

CAPUT I

ENCOMIUM ET DEFINITIONEM Pacis continet.

IN Pace summa felicitas esse videtur. Et inde Christus Discipulos suos salutans, pacem illis optat: *Pax vobis*: Lucae, cap. 8. versic. 24. Item, *pacem do vobis, pacem relinquo vobis &c.* Johannis, cap. 14. versic. 27. Ipse Messias est mediator pacis: pacem namque gentibus loquetur. Zachar. cap. 9. vers. 10. loquetur pacem in plebem suam, Psalm. 85. vers. 9. In ejus Nativitate pax hominibus annunciata fuit. Lucae, cap. 2. vers. 14. Indéque vocatur Rex Salem, id est, Pacis, Hebræ. cap. 7. vers. 1. Apostoli annuntiaverunt pacem per Jesum, Actor. cap. 10. vers. 36. Eò justificamur, ut pacem habeamus, Romanor. cap. 5. vers. 1. Erit opus Justitiæ pax, Esaiæ, cap. 32. vers. 17. Fides tuate salvum fecit, vade in pace. Lucae, cap. 7. vers. 50. & cap. 8. v. 48. Et tunc pax Christi exultat in cordibus nostris, Coloss. c. 3. vers. 15. Et dat nobis Christus tandem pacem sempiternam, 2. Thessalon. cap. 3. vers. 16. E contra non est pax impijs. Esaiæ, cap. 57. vers. 21. nesciunt viam pacis. cap. 59. vers. 8. viam pacis non cognoverunt. Romanor. cap. 3. versic. 17. De pace hæc divinus, egregiè philosophatur Areopagita noster, libr. de divin. nominib. cap. 11. Ea est, inquit, quæ omnia conjungit, atque inter omnia concordiam, connexionemque & gignit, & absolvit. Itaque eam omnia expetunt, quod dividuam ipsorum multitudinem, ad totam conjunctionem traducat, intestinumque bellum hujus Universitatis, ad ejusdem generis domicilium conjungat. Ea prodit ad omnia, manens intus, totè singulari, quæ omnia superat, conjunctione; quæ nec cogitari, nec intelligi potest. Hincque dicitur Deus vis ipsa, aut vita ipsa, ac vita ipsius, aut pacis, aut potentia auctor. Hancque pacem Christi humanitas diffundit, facitque pacem, quæ verbis exprimi non

Elenchus Caputum.

IV.	Qui pacem facere queant?	189.
V.	De aliquot Privilegijs, Juréque singulari pacis.	193.
VI.	& Ultimum, De interpretatione pacis, & quomodo ea finiatur, ac quando fracta censeatur?	198.

Petri Ærodiij Jcti, Rerum Judicatarum, Libri III.
Titulus V. De pactis publicis.

Dissertationis Politicæ IV. & Ultimæ,
De Arcanis Rerumpublicarum,

Cap. I.	De Arcanis, omni Status convenientibus. fol.	234.
II.	De Arcanis specialibus cujusvis politia.	250.
III.	De Flagitijs Dominationis.	257.
IV.	& ultimum, De simulachris Imperiorum.	259.

Elenchus librorum,

à

CHRISTOPHORO BESOLDO,
JC. vulgatorum.

Politica, Philologica, & item ducentia
ad pietatem,

Politicorum libri duo: quorum prior, Reipublicæ naturam & constitutionem, XII. capitibus absolvit; alter, de Republicâ in omnibus partibus gubernandâ, IX. sectionibus tractat. *Editio tertia:* cui Adamus Dappius Geislingensis, copiosissimum Indicem subjecit. *Tubingæ* apud Alexandrum Cellium, in 4. Anno Christi, 1629.

Ejusdem operis Synopsis; à Friderico Richardo Mockelio, Tubingensi, Tabellis aliquot repræsentata. *Ibid.* apud eundem. in 4. A. eod.

Politicæ doctrinæ; Institutionû Juris, quæ ex adhuc in usu, & ite Rerû ab Orbe condito gestarum, Synopsis. Junctis dissertationibus (1.) de veræ Philosophiæ fundamento, (2.) de studio Liberalium Artium & Philosophiæ, (3.) & de complexu omnium disciplinarum. *Argentina,* impensis heredum Lazari Zetzneri. in 12. A. C. 1623.

Discursus politici, (1.) de Monarchiâ, (2.) Aristocratiâ, (3.) & Democratiâ, generatim tractantes. (4.) De statu Reipublicæ subalterno, (5.) ac de Reipublicæ formarû inter sese comparatione. Intermixtæ sunt Dissertationes singulares: de potestate Imperialium Civitatû, quò ad immutandam Religionem. De Comitibus & Baronibus Imperij